

Iulian CIOCAN

*Fiction-Ltd*

Lica

roman

POLIROM  
2026

## 5

Dacă m-ar întreba cineva ce e jurnalismul, aş răspunde fără nicio ezitare: un rahat cu perje! O balegă uriaşă aburindă! Fireşte, orice slujbă te îmbătrâneşte sau chiar te îndobitoceste, dar nicio meserie nu te fute la cap aşa cum o face jurnalismul. Dacă ar fi fost după mine, m-aş fi desatorosit de căcatul ăsta cât ai zice peşte. Şi numai faptul că nu puteam să trăiesc din scris mă făcea să suport poveţele stupide ale lui Pleşcatu şi mediocritatea unor colegi care nu citeau decât manuale de jurnalism şi cărţi de dezvoltare personală.

Să luăm, de pildă, obsesia idioată a ziariştilor de a difuza ştiri *măcar cu un minut înaintea* altor mijloace de comunicare în masă. Pot să accept obsesia asta atunci când e vorba de o ştire cu adevărat importantă, una de care depinde sănătatea sau securitatea noastră. Însă mocofanii din jurnalism îşi însuşiseră obiceiul să propage înaintea altora toate căcaturile, toate flecuşetele. Îmi amintesc cum Pleşcatu cel Parşiv, cu ochii cât cepele, o luase la refec pe o colegă doar pentru că aia

postase cu două-trei minute întârziere (!) știrea despre vizita ministrului Agriculturii în Turcia. Și dacă ar fi postat-o cu două minute înaintea altora, ce s-ar fi schimbat? Un căcat, firește! Dar câtă agitație, cât de importantă li se pare această competiție de doi bani! De parcă postarea rapidă a știrii ne-ar fi dezvățat să mâncăm roșii turcești.

Mă apuca deseori disperarea când îi vedeam pe colegii mei rumegând/tălmăcind, cu o însuflețire cretină, tot soiul de ineptii rostite de politicienii moldoveni. Jurnalistilor noștri tare le mai place să pândească cu urechea gogoșile și gogomăniile înșirate de veleitarii din politică. La o conferință de presă, un individ durduliu din Parlament, cu fruntea încrețită de cugetare adâncă, împungând aerul cu degetul arătător, lansase o părere: *Avem de toate în Moldova, dar ne lipsește o idee națională!* De fapt, ce spusese parlamentarul dolofan? Păi, un căcat, o banalitate crasă, o idee tocită ca aceea că spălatul pe dinți e folositor, o supoziție care, evident, nu merita băgată în seamă. Ei bine, colegii mei nu numai că au făcut o știre în baza acestei declarații, ci au și fost impresionați de capacitatea insului durduliu de a înțelege lucrurile în adâncimea lor! Era suficient ca un politician obtuz să spună o banalitate, să constate ceva într-o doară, de pildă, faptul că traseul firesc al Moldovei e cel european, și în redacția postului 969 începea dintr-odată forfota, se făcea un mare tam-tam din fleacul acela.

Când încep să mă gândesc la jurnalism, la ce presupune această meserie, o sumedenie de bizarerii încep să mi se perinde prin fața ochilor. Când m-am angajat la 969, bunăoară, Pleșcatu mi-a ținut o prelegere plictisitoare despre cât de important e ca reportajul să conțină cel puțin două surse. A insistat să-mi bag asta în cap deoarece absolvisem Facultatea de Filologie, iar filologii, în opinia lui Pleșcatu, erau căzuți din lună. M-am abținut cu greu să nu pufnesc în râs și i-am explicat șefului suspicios că tehnica punctului de vedere din romanele lui Faulkner te învață mai bine să faci reportaje decât manualele de jurnalism, îți arată că adevărul e risipit între voci diferite.

— Te sfătuiesc să renunți la fanteziile tale literare dacă vrei să lucrezi aici! mi-a tăiat-o scurt Pleșcatu, mușcând dintr-un kebab enorm.

Îmi mai amintesc o scenă ridicolă: camerele dau zoom pe chipul grav al primului președinte moldovean, Znegurovici, care e intervievat de însuși Pleșcatu. Șeful nostru, copleșit de importanța momentului, îi pune o întrebare neghioabă fostului președinte:

— Domnule Znegurovici, cum ați descrie Republica Moldova într-o propoziție?

Iar Znegurovici își arcuiește sprâncenele stufoase, își îndreaptă privirea îngândurată spre cer și trânteste o și mai mare neghiobie:

— Moldova e țara oamenilor frumoși și harnici!

Și, ca să nu vă plictisesc prea tare, o ultimă bizarerie din experiența mea de jurnalist. Invocând faptul că jurnalistul de azi trebuie să le știe pe toate, Pleșcatu mă obliga să particip în fiecare săptămână la niște ședințe video. Acestea se numeau Lightning Chats, deși durau cam două ore, și erau moderate de un individ din Londra care-și dădea aere de om hiperinteligent, dar care, în opinia mea, avea un IQ de găină. Tipul ăla, Gordon, ne explica cum să facem o postare mai vizibilă pe rețelele de socializare și susținea ritos că cel mai bun interval de timp pentru o postare pe Facebook e între orele 09.00-10.00 și 19.00-21.00. I-am spus că din punctul meu de vedere e mai fain să postăm la 08.30 sau la 18.30 și Gordon a clipit nedumerit, de parcă i-aș fi turnat în cap o sticlă de bere.

Mă opresc aici cu această digresiune. Doar un lucru să vă mai zic, un adevăr care mi-a trecut prin minte chiar în timp ce scormoneam prin măruntaiele puturoase ale jurnalismului: există totuși un căcat mai mare decât jurnalismul, iar acesta e politica. Jurnalismul frizează dezumanizarea, pe când politica e dezumanizare curată!

După ce Lica îmi spusese că-mi stă mai bine fără barbă, începusem să mă bărbieresc în fiecare zi și am văzut că e mulțumită de transformarea mea. Mi-am umplut deci dulăpiorul din baie cu seturi de lame de ras.

Mă împăcasem cu gândul că va trebui să fiu foarte răbdător ca să-i câștig dragostea, că deocamdată nu putea fi vorba de relații sexuale între noi. Trebuia să aștept, să evit gesturile necugetate care mi-ar fi distrus visul, s-o conving, prin felul în care îmi controlam acțiunile, că sunt bărbatul care o iubește. Eram și la vârsta când penisul putea fi ținut în frâu de creier, știam că merită osteneala s-o curtez, fără a pretinde să mi se dea ceva, știam că trebuie să construiesc temeinic, fără grabă, edificiul fericirii noastre. Știam că nu voi mai avea niciodată o asemenea șansă, că Lica era un dar al sortii. Dar socoteala de-acasă, e lucru știut, nu se prea potrivește cu cea din târg. Chestia e că nici eu nu eram foarte răbdător și nici Lica nu era frigidă. Să le luăm însă pe rând.

La început am făcut câteva lungi plimbări fără țintă. Ne așezam pe vreo bancă din parcurile orașului sau intram într-o cafenea nu foarte aglomerată și discutam, discutam cu însuflețire. Îmi dădeam seama și chiar vedeam că în aceste conversații Lica stătea parcă la pândă, aștepta parcă să-mi dau arama pe față și prudența permanentă mă cam obosea, dar aceleași discuții vii îmi ofereau prilejul să visez la un puternic atașament reciproc. M-am bucurat să constat că existau multe lucruri care ne uneau, că aveam gusturi comune. Asta mă făcea mai încrezător. Ne plăcea amândurora literatura. Ne plăceau aceiași prozatori, Dostoievski și Gogol, dar mai ales Llosa și Robert Penn Warren erau idolii noștri. Discuțiile mele cu Lica despre literatură erau de o profunzime ce depășea cu mult puterea de înțelegere și preocupările unor membri ai Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, darămite ale Lenuței Boaghe. Deși era profesoară de franceză și citise în pripă câțiva autori francezi, Lenuța considera că Ion Druță e scriitorul cel mai valoros și nu-și dădea deloc interesul să citească romanele care-mi plăceau mie. Lica era cu totul altfel, era deosebită. Ca să nu mai spun că îmi citise romanul și, referindu-se la câteva episoade în care naratorul meu se pitea îndărătul unor domnișoare și doamne, mi-a spus că nu înțeleg psihologia feminină și că n-ar strica să modific comportamentul personajelor feminine,